

Mi mindenből lehet nyakláncot készíteni?

Anyu nagyinak is elmesélte, hogy elszakadt a lánc, mert veszekedtünk. Nagyi akkor azt tanácsolta, hogy használjunk hímzőfonalat, az erősebb.

– Az nem jó – tiltakozott Edit. – Túlágosan vastag. Nem megy át a pici lyukon.

– Nem csak ilyen drága gyöngyöket lehet használni – mondta a nagyi. – Amikor én voltam gyerek, nekünk nem tellett ilyen cifraságokra. Papírból készítettünk láncot.

– Papírból?! – csodálkoztunk. – Hogyan?

– Megmutatom – válaszolta, és elővett egy régi, színes magazint. Hosszú, vékony csíkokat vágott belőle, feltekerte, és azok hosszúkásak lettek.

– De szép! Ezt én is megpróbálom – mondta Lili.

– Nem is nehéz! – kiáltottam fel én is.

Hamarosan sok papírgyöngy hevert az asztalon.

– Most befűjjük őket hajlakkal, úgy tartósabbak és fényesebbek lesznek – mondta nagyi. – Így ni, egy kicsit hagyjuk őket megszáradni, és máris fűzhetitek őket.

Estére több láncot is készítettünk.

– És másból is lehet nyakláncot fűzni? – kíváncsiskodtam vacsora közben.

– Hát persze – nevetett nagyj. – Termésből is. Nekem volt régen egy szép makkból fűzött nyakláncom.

– De szeretném látni! – sóhajtott fel Lili.

– Majd holnapra megkeresem.

Este átmentem Lilihez.

– Alszol már?

– Nem – ült fel az ágyban. – Mit akarsz?

– Idebújhatok hozzád?

- Csak nem félsz a sötétben?
- Nem.
- Hát jó. Gyere.
- Mellémásztam, átöttem.
- Szerinted mit fog hozni a nagyi?
- Lili elgondolkozott:
- Nem is tudom, talán az ő régi ékszereit...
- Talán azt – vágtam közbe izgatottan –, amit akkor viselt, amikor menyasszony volt.

– Nem, mert az biztos igazi ékszer, ezüsből vagy aranyból. Más fog hozni.

– De mit?! – türelmetlenkedtem.

– Emlékszel, amikor egyszer apró csigákból és kagylókból fűztünk láncot?

– Tényleg, amiket együtt szedtünk a Duna-parton – és elismerően néztem Lilire, majd tovább nyaggattam. – Miből lehet még nyakláncot készíteni?

– Nem tudom.

– Talán gyümölcsből – mondtam én. – És akkor azt meg is lehetne enni. – Magamban elképzelttem, ahogy kinn játszom vagy megyek valahová, és csak beleharapok a meggyből készült láncba. Hiszen cseresznyéből és meggyből a fülünkre is akasztunk tavasszal.

– Jaj, de buta vagy! – intett le Lili. – Az megromlana.

Már éppen megsértődtem volna, amikor nyílt az ajtó. Gyorsan bebújtunk a takaró alá.

– Ti meg mit sutyorogtok? – kérdezte Edit.

– Jaj, csak te vagy az. Már azt hittük, anyu – felelte Lili, és erre én is kidugtam a fejemet.

– Mi ez a nagy titkolózás?

– Áh, semmi, csak arról beszéltünk, hogy mit hoz holnap a nagyi. Képzeld, Emese azt mondja, hogy gyümölcsből is lehetne láncot fűzni – nevetgélt rajtam Lili. – Beleharapnál, és csöpögne rajtad a gyümölcslé. Tiszta kosz lenne a ruhád. Így is mindig maszatos vagy.

– Miért ne? – mondta Edit, és ő is elhelyezkedett az ágyon. – Nem emlékeztek, amikor a múltkor a karácsonyfára aszalt narancs- és citromkarikából készítettünk hosszú füzért?

Lili eltátotta a száját:

– Tényleg...

– Na, ugye! – kiáltottam diadalmasan, mert mindig kioktatnak, pedig most nem is mondtam butaságot, majd gyorsan a számra tapasztottam a kezem. „Jaj, csak nem hallotta meg anyu, hogy még mindig ébren vagyunk!”

Editet is izgatta a doboz:

– A régi dolgok értékesek. Tanultuk az iskolában – jelentette ki tudálékosan.

– Igen, az ezüst meg az arany – szölt közbe Lili.

– De más is van. Zafír meg rubin. És...

„Rubin” – tűnődtem. A papa mindig ezt mondja nekem, hogy „rubintos virágszálam”. Editnek azt mondja, hogy aranytubicám, Lilinek pedig azt, hogy gyémánttubicám. Egyszer meg is kérdeztem tőle, hogy papa, melyik a legértékesebb. És a papa azt válaszolta, hogy mindegyik nagyon értékes.

Amikor visszamentem a szobámba, még mindig a dobozra gondoltam, ami álmomban egyre csak nőtt, a végén már szolgák cipelték, és egymás után szedegették belőle a nyakékeket, fülönfüggőket, amik beborították az asztalt.

Másnap, mire felébredtünk, nagyi két nagy dobozzal várt minket. Előszedegettük a régi láncokat. Nekem legjobban egy teklagyöngyből készült nyakék tetszett, de akadt a dobozban egy babszemekből álló nyaklánc, és előkerült a kis kagylókból, csigákból fűzött is. Nagyon szép volt.

Innentől kezdve bármi a kezünkbe akadt, azon tanakodtunk, hogy vajon lehet-e belőle láncot vagy más ékszert készíteni. Egyszer biztosítótűre fűztünk fel gyöngyöket, így lett bross. Az volt a célunk, hogy feldíszítsuk a világot.

